

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

El P. C. R. en aquesta hora gràvida per Catalunya, més ferm que mai, farà honor al seu patriotisme.

ANY I

GIRONA, 15 D'OCTUBRE DE 1932

NUM. 37

Panorames electorals

Cada vegada que s'ha de plantejar una lluita electoral hi ha una copiosa tasca preliminar en la confecció de les diverses candidatures que aspiren la confiança popular. Però si aquella tasca és copiosa i densa en períodes polítics normals, quan els nuclis d'opinió estructurats en partits tenen una actuació establitzada i fixa, no cal dir que en l'establiment de les tàctiques d'acció electoral, les dificultats es centupliquen, quan s'atravesen períodes excepcionals com l'actual, que demés de caòtics, són constituents.

Tèrbol i confús és el panorama polític que s'exten sota els nostres esguards, i encara l'enterboleix més i el fa més confusionari el fet de que nuclis governants com l'Esquerra republicana, per una actitud massa decantada als seus peculiars interessos, obligui a que els sectors afins per sentit de la pròpia existència i de la pròpia dignitat, tinguin que aixecar bandera i intervenir en la lluita per compte propi.

No hi ha valgut ni la responsabilitat del moment ni l'experiència adquirida en cap agè; no hi ha valgut sisquera l'elevada desproporció del sistema electoral, d'un pujat sentit antidemocràtic, en adjudicar una prima del 80 per cent al que tingui un vot més que l'altre deixant sense representació al que tingui un vot menys del que s'adjudica el 20 per cent que resta.

Ni la generositat hi ha valgut; ni hi ha valgut l'equitat; ni hi ha valgut la sensació de la responsabilitat del moment. En aquesta hora solemne no hi ha valgut més que l'interès, que és sempre egoista. Tot això, és clar, si res obliga a desvirtuar els acords del Congrés alludit.

Comparant l'actitud de l'Esquerra d'ara, amb la comentada actitud del P. C. R. el dia 12 d'abril, l'analogia es troba tot seguit. Hi ha qui ha atribuït una conducta i altra a aquell fons de gasiveria que ens retragué Dant amb el diàteri de "l'avara povertà". La causa de tot això deu ésser quelcom singular que no ruflla prou bé en el nostre subconscient col·lectiu.

Perquè el fenomen és curiosament reiterat. Recordeu l'orgull que inspirava els actes la "Lliga" abans prepotent i del que encara l'en queden resabís. Prepotent i omniscent s'adjudicava a si pròpia les més altes prerrogatives; escocmetia a l'antiga Esquerra amb furor incontentable; perdonava la vida a la naixent "Acció Catalana" i declarava que el catalanisme era patrimoni seu.

L'únic que es salva de la regla, com una excepció gloriosa, és Prat de la Ribera, que en el seu alt patriotisme cercava els homes de valer on fossin, sense preocupar-se d'etiquetes polítiques i sapigué voltar-se de tota mena de col·laboracions, com un senyor de l'intel·ligència.

I ara, si res ho espatilla, repetim-ho, en el moment de màxima responsabilitat, no sembla que es busqui la màxima eficàcia, que sigui garantia de reunir aquell "bo i millor de cada ca-

sa" de que acaba de parlar Pere Co-

romines. Per tot això el panorama electoral no sembla, per ara, gaire reconfortant i gaire plaçid. Pel contrari, boirines denses el cobreixen i esborren les perspectives del futur immediat, donant lloc que els esperits sensibles als imperatius patriòtics, es neguitegin per la temença i el-desencis.

Cal però, que es salvi tot el que se pugui. I si podem superar a Girona l'actitud poc comprensiva dels sectors polítics de la resta de Catalunya, tenim el deure de posar en la tasca el major daler. Donarem exemple i farem una bona obra.

La generositat és patrimoni dels forts, com l'egoisme és un recurs de la feblesa. Aqueixa generositat ha d'ésser comprensiva, i sols s'arriba a tenir-la quan cada un es situa en el lloc que li correspon, cosa que no més s'aconsegueix quan els homes i les col·lectivitats polítiques ni es senten animades per un afany excessiu de lucre ni pretenen coses que siguin injustificades.

Raonablement es pot arribar a solucions electorals eficients si ningú pretén més del que li toca i si es fa càrrec d'allò que cada un pot donar de si. Per això ens admira l'argument dels que es neguen a pactar coalicions honorables i proporcionades, en nom del dret a governar la futura Catalunya autònoma. Qui ha negat al partit triomfant el dret a tenir una majoria absoluta parlamentària? Ningú. Aleshores en nom de què és vol abassegar més predomini en el proper organisme deliberant de la Catalunya nova?

No serà aquesta pretensió abasagadora producte de cap raó democràtica, ni de cap concepció intel·ligent, sinó més aviat d'un afany inconscient i d'una limitació intel·lectual. Pels que així raonen les possibilitats del demà es veu que no compten per ells, l'obrir amples camins a aquestes possibilitats.

En la vida privada, en les activitats professionals, sobretot en l'esfera dels negocis, l'honoradesa individual, professional o comercial, és també un fort factor econòmic perquè dintre la lògica de la vida cal ésser honrat per deure, però també cal ésser honrat per egoisme i per especulació. L'honoradesa és crèdit i és solvència, i el crèdit i la solvència són elements que obren moltes portes i consoliden les accions.

Una cosa semblant es pot dir en política electoral. Com que ningú té la clau del demà cal deixar expedits els seus viaranyis; com que cada moment és contingent i immutable, ens depara sorpreses que no són més que una conseqüència encara que ovint ens semblin aquestes sorpreses filles de l'atzar. I ningú no ens assegura que certes tàctiques electorals inspirades en anhels mesquins, no cofreixin la lligó de l'adversitat, com no seria la primera vegada que esdevingués, puix sabut és que res de nou es dona sota del sol.

J. DE CAMPS I ARBOIX

ANTENA

L'ASSEMBLEA DE DAMA

El P. C. R. té anunciada per a demà, diumenge, la celebració d'una assemblea extraordinària, per a tractar de la posició del partit en les properes eleccions per a diputats del primer parlament de Catalunya. No cal dir que l'anunci d'aquesta reunió serà l'esdeveniment polític de la diada; no en va el P. C. R. pesa en la nostra vida política interna força més del que pretenen adjudicar-li els seus detractors; no en va, la condició benemèrita del nostre partit, lliure d'arrauaments demagògics i de tendències reaccionàries, li dona un significat de seny i equilibri, que és el millor exponent d'encert i la major garantia, en l'obra constructiva que imposa l'estructuració de la Catalunya autònoma.

La realitat de l'actuació ha anat perfilant la fesomia del P. C. R. d'encà de la caiguda de la dictadura, com un partit netament republicà, democràtic i liberal, principis servits amb tota llealtat al costat del principi de catalanitat essencial, que és el "leit motiv" de la seva existència política.

Aquella llealtat ha fet al P. C. R. un partit revolucionari, a l'hora de la revolució; un partit esquerrista, a l'hora de construir la República; i, per tant, un partit esquerrista a l'hora de bastir la nova Catalunya. I tot això no pas per paraules, sinó per fets. Recordeu l'intervenció de Nicolau, de Carrasco, de Tomàs i Piera i tants altres en els fets de desembre de 1930; recordeu la intervenció de Nicolau en el primer govern de la República; recordeu la posició dels diputats del P. C. R., votant la constitució, la llei de reforma agrària, l'apropiació de bens, sense indemnització, per raons de defensa del règim.

SEGUEIX EL TEMA

Ací ja tot arreu d'Europa, però més ací que enlloc, tres principis autoritzen a un Partit l'anomenar-se d'esquerra, i són: la condemna dels principis tradicionals de classe; el laïcisme en les funcions públiques servides per l'Estat i la consideració de què la propietat privada ha de tenir una funció social a complir, per damunt dels drets dominicals privats.

Aquests tres principis, en un país com el nostre, d'una tradició multi-secular ininterrompuda, ha cristallitzat en institucions oligàrgiques, fins ara invencibles i indiscutides, adquireixen una personalitat tan característica i reformadora, que divideix i classifica els partits que no són de classe, en dos compartiments a l'esquerra i a la dreta, per manera que, malgrat la complexitat d'aquests denominatius, tots, àdhuc els ciutadans menys il·lustrats, els entenen i diferencien perfectament, amb aquell nas de llebrer de que suava parlava "Gaziel", referint-se al poble.

A mida que anem fent via vers la normalitat política, encara precisarem millor i distingirem amb més encert, puix que la normalització és sempre un remei del confusionisme; puix que ella podria les branques bordes d'excessos verbals i de fórmules vagues, amb què s'emplenen la boca alguns indigestats i alguns adoradors

LA REUNIO DEL CONSELL DE LA GENERALITAT, A LLEIDA

Les eleccions se celebraran el dia 20 de novembre

El President Macià fa una patriòtica apel·lació als partits catalanistes i esquerrans, i a tot el poble, per tal de constituir la gran força de Govern que cal a Catalunya en aquests moments històrics.

A dos quarts de nou acabà la reunió del Consell de la Generalitat, i a la sortida el President manifestà que s'havia acordat convocar eleccions per al 20 de novembre.

Tot seguit féu les següents interessants manifestacions:

—Cada dia que passa d'encà de l'aprovació de l'Estatut i a mesura que s'atansa el moment d'aplicar-lo, més sento l'emoció i la responsabilitat que avui pesa sobre tots els catalans. Gosaria dir que és l'hora més històrica que ha viscut Catalunya. Perquè si compromesa fou la de la pèrdua de les seves darreres llibertats en moments de decadència, més no és la d'ara en recobrar-ne els primers desvetllaments de la seva consciència. Aquella, tractant-se d'un cas de força major per part dels altres, caient amb honor quedava salvada; aquesta, tractant-se d'un cas de capacitat i de voluntat per part nostre, no la salvarem si a l'honor de la bona intenció de tots no s'hi ajuntés el seny de l'encert del que dintre de poc ha d'ésser el primer Govern definitiu de la Catalunya Autònoma. D'aquest encert depèn el que les llibertats que ens han estat reconegudes fruitin a mans dels catalans i creixin i arribin a aquella plenitud de les que sempre han estat les nostres aspiracions, i que retrassin lamentablement Catalunya en el camí del seu redreçament nacional. Aquesta és la nostra responsabilitat i la de tots els catalans. Caldria ésser ben conscients de les realitats, per no sentir-les. Ja sigui des dels llocs de govern, ja des dels de l'oposició, no per això menys necessaris ni menys compromesos. En aquest sentit de responsabilitat he procurat sempre inspirar tots els actes de la meua vida política, i sobretot avui, amb l'emoció que em produeix l'haver d'ésser jo qui convoqui les eleccions per al primer Parlament de la Catalunya Autònoma. Aquest Parlament Constituent, que és un retorn a les nostres condicions, les quals ens han de donar davant del món la categoria de poble lliure i que fa segles que les havíem perdut, i davant nostre aquella gran pau d'esperit que ens produeix sentir-nos amb facultats de tornar a fer-nos les lleis i governar-nos per nosaltres mateixos. És amb aquests sentiments que com a cap del Govern de la Generalitat invito tot Catalunya a compartir amb mi la joia d'aquest moment que vivim.

Com a cap del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, crido tots els partits catalans per a meditar la responsabilitat i jo en primer lloc, tot i acabillant el Partit, avui més fort de Catalunya, oblidant atacs que en moments d'apassionament polític haguessin pogut fer-se. I passant per damunt de discrepàncies que de vegades en el fons no són més que lleugeres matisacions del mateix ideari, crido tots aquests partits i tots aquells elements que, sentint-se catalanistes

i sentint-se esquerrans, puguin venir a les nostres files.

A tots els pobles, sobretot en hores de reconstrucció, els cal un gran partit que asseguri en tot moment la disciplina. Molt més a Catalunya. Tots sabem la vitalitat impetuosa del nostre poble davant la solució de qualsevol problema que l'apassioni. Però també tots estem convençuts que aquestes mateixes manifestacions convulsives a què sovint es llança, si sense control podrien resultar fins i tot suïcides, conduïdes amb seny ens poden assegurar l'avantguarda dintre els pobles més moderns del món.

Aquest gran Partit és per a nosaltres el que diuen hauria d'ésser per altres aquelles unitats i d'aquells fronts únics que sovint senten predicar i que tan nocius són a tot partit i tant mancats d'eficàcia. Aquests fronts únics, solament necessaris en moments greus i per poca durada de defensa i lluita per coses comunes, són imprecisos tots els idearis —els grans partits, gràcies a l'oposició que han de sofrir, els fan cada dia més nets i més precisos—. I cal que els partits siguin precisos en la solució de tots els problemes, ja siguin de caràcter polític, ja social.

Aquest gran partit a Catalunya no més pot ésser un partit netament catalanista i esquerrà. Sense aquest sentit de catalanisme, que ha d'ésser imprescindiblement, la base de tots els partits a Catalunya i sense aquesta tendència esquerrana, que és el que lliga a la revolució que ha fet possible a Espanya la República i a Catalunya l'Estatut de les seves llibertats, no fóra un partit que respongués a les necessitats de l'hora present.

Tendència esquerrana, que és l'única que pot dur a terme els principis d'ordre polític i, sobretot, social de la qualificació pels quals depèn que la revolució resti una obra inacabada, i, per tant, assegurada i completa, i, per tant, garantida per sempre.

En cridar a col·laborar amb aquest gran partit de Catalunya, que avui per avui no és altre que el que m'honorava en presidir, m'adreçava, no solament als partits polítics, sinó també a tots aquells elements que sentint-se preparats sapiguessin sentir també la veu del deure i comprendre l'útil que podria ésser la seva aportació a l'obra de reconstrucció de la nostra Pàtria, obra que dintre poc farem al Parlament de Catalunya. Cap com aquesta podria tenir un caràcter tan plenament nacional que no li manqui l'esforç de niú. Si les dretes, endutes d'aquell esperit de convivència, avui més necessari que mai, que sapiguessin respectar-nos els uns als altres tots i acatin la voluntat del poble manifestada pel sufragi que li aportin també dels altres camins.

Pels camins de l'aprovació tan apassionada com vulguin, però sempre noble i inspirada en els altres interessos de la Pàtria. Tant de bo que aquesta crida meua arribés també

ADVERTIMENT

Per haver d'absentar-se de Girona la setmana entrant el senyor Pere Carreres, que professa al «Foment Catalanista Republicà» el curs set de gramàtica catalana, el distingit publicista senyor Miquel de Palol desenrotllarà dues lliçons de literatura catalana.

Dimarts i divendres a les 10 de la nit

INDUSTRIAL

L'amor a la teva mare t'obliga a escriure amb la llengua materna; amb la llengua que ella et parlà.

Posa els rètols en català.

Mirador esportiu

Campionat de Catalunya de la segona categoria prefreent..

- Resultats de la III jornada.
- Granollers-Atldetic 7-2.
- Manresa-Girona 4-1.
- Terrassa-Ripollet 1-1.
- Iluuro-Sant Cugat 6-1.

Classificació

	Punts	Gols
J.G.E.P.	F.E.P.	

Granollers	3	3	0	13	4	6
Girona	3	2	0	1	5	4
Iluuro	3	2	0	1	11	5
Manresa	3	2	0	1	9	4
Terrassa	3	1	1	1	7	3
At. Sabadell	3	1	0	2	4	12
Ripollet	3	0	1	2	3	8
Sant Cugat	3	0	0	3	3	10

Partits per demà.

- Atldetic-Iluuro.
- Girona-Granollers.
- Terrassa-Manresa.
- Riuollet-Sant Cugat.

Comentari.—La jornada de les grans sorpreses prompte ha arribat. Segurament, quan menys l'esperavem.

El Girona ha estat un dels clubs afavorits (?) amb aquestes derrotes sumministrades en camps contraris. Francament el resultat de diumenge passat ens ha decepcionat quelcom puix perdre per 3 gols de diferència davant d'un equip com el Manresa, no podem acceptar-ho sense fer algun retret a l'actuació del Girona.

Aquella forma que tots esperavem que prompte aconseguiria l'equip gironí, no ha pas esdevingut ara com ara una realitat; l'última prova ens ho diu clarament, sense deixar lloc a dubtes, però el pitjor del cas és que algun dels components de l'equip hauran d'ésser substituïts, ans de que sigui massa tard. Si la sommissió esportiva que cura de l'equip té un sentit pràctic i una missió exacte de la qualitat de cada jugador que integra els rengles de l'onze gironí.

Diumenge vinent amb el partit Girona-Granollers, podem fer un resum més extens i a l'ensiem ens permetrà copsar-ne els buits més destacats, per a fer-hi els comentaris més adients.

Un altre resultat menys comprensible l'hem trobat en el match Terrassa-Ripollet. Aquest darrer equip, que no havia guanyat cap partit ni a casa seva ni fora, aconseguí un empat a un empat a un gol en el camp del Terrassa; tanmateix el futbol té coses ben estranyes! El Sant Cugat, continua perdent partits, i acumulen resultats catastròfics.

El Granollers, completament destacat, ha batut entre altres, el rècord de gols i res d'estrany seria que diumenge fes funcionar la porta del Girona; tot podria ésser.

GIRONA-FIGUERES

Un partit sense pena ni glòria

Amb la finalitat de cooperar a l'obra tan profundament humanitària a que vénen esmerçant les seves eergies els elements que formen part de l'associació "Lluita Antituberculosa i acció social de les comarques gironines", el dimecres prop passat, va ésser organitzat un partit de futbol amb la cooperació dels primers equips U. E. de Figueres i F. C. Girona, qual partit tingué lloc al camp de Vista Alegre.

D'un partit jugat molt malament el millor i el més adient és parlar-ne el menys possible. Doncs en poques paraules resumirem l'encontre, tot manifestant que el millor de tot, fou sens dubte, la nombrosa assistència de ciutadans que volgué prestar el seu ajut a una obra tan remarcable.

Després de la desfeta soferta per el Girona F. C. a Manresa, hom esperava l'avinentosa que els jugadors voldrien rehabilitar-se davant del públic gironí. Més no ha pas estat així, puix que tot el contrari ens demostraren, àdhuc cal reconèixer que l'optimisme

dels més entusiastes ha minvat considerablement.

En la primera part el Figueres dominà constantment i en la segona, esdevingué tot el contrari; però tant el joc dels locals com el dels figuerencs, fou en extrem deficient, moltes jugades, isolades, sense altre mèrit que el de fer avorrir el respectable que, s'entretingué en manifestar la seva disconformitat davant l'actuació poc encertada d'alguns jugadors.

No podem acabar aquest laconic comentari sense esmentar l'entusiasme que a tothora posaren a prova els jugadors forasters (?).

MITJA

ATLETISME

El diumenge passat tingué lloc a Torroella de Montgrí l'anunciat festival Atlètic-aerobàtic, organitzat pel Centre d'Esports d'aquella vila.

Els elements valuosos que prengueren part en aquest festival eren tots del "Club Atletes Units", de Girona.

Els resultats obtinguts en les diverses proves foren els següents:

Salt d'alçària

ANTENA

guladora de les sinuositats del carreus i ofegadora de fresses insoportables. Anotem la repavimentació del començament del carrer de Jaume I i la de la Ronda del Dr. Robert, ben necessàries.

I del troç de carretera que va del pas de la resclosa de Pedret a la Devesa, què? És tan desastrós aquell sector que fa vergonya cada cop que s'hi passa. Entenem que no admet l'arranjament gaires esperes, puix que de no posar-hi mà, ens pensem que a punta d'hivern ja no s'hi podrà passar. Posats a fer-ho, com esperem, caldria fer-ho bé, per a que el repàs fos durador i per a que un bon regat asfàltic evités la molestia i les vergonyes de la pols. Ho recomanem al bon zel dels regidors i de l'alcalde.

També caldria amb urgència adobar la rasa esquerra de l'avinguda de Ramon Folch, que és un fangar innoble i amb un sot a cada pam. Per què no deixar-ho d'un cop igual que davant de l'Escorçador? S'evitaria així la

1. Giró, 1'52 metres.
 2. Porras, 1'50 m.
 3. Giralt, 1'45 m.
- Llençament del pes
1. Perich, 9'02 m. Rècord social batut.

2. Bonet, 8'57 m.
 3. Tremps, 8'11 m.
- 80 metres llisos
1. Perich, 9 2/5, Rècord social.
 2. Tremps, a un pit.
 3. Giralt.

- Llençament del disc
1. Perich, 25'54. Rècord social batut
 2. Tremps, 25.
 3. Bonet, 24'10.

- Llençament del javalot
1. Porras, 35'01. Rècord social batut
 2. Massoni, 33'85.
 3. Perich, 32'30.

- Triple salt
1. Giró, 12'15. Rècord social.
 2. Giralt, 10'80.
 3. Bonet, 10'50.
- 800 metres llisos

constant conculcació de les ordenances municipals per part dels vehicles que en entrar a Girona, passat el pont del Güell, es decanten a mà esquerra en lloc de marxar per la seva mà, com és obligatori. Ho obtindrem?

1. Bonet, 2' 27"
 2. Porras II.
 3. Martínez.
- Salt amb perxa
1. Gil, 2'60.
 2. Font, 2'60.
 3. Duch, 2'30.

Amb el temps mig plujós i davant de regular concurrència es desenrotllà l'esmentat festival. Molts torroellencs però, no deixaren pas d'assistir-hi, aplaudint merescudament els atletes gironins en cada fi de prova.

Com pot veure's més amunt, en l'ordre de proves, algunes de les marques han estat superades notablement a les d'anteriors festivals, especialment el llençament del javalot, per l'atleta Porras, i el triple salt, per l'atleta Giró, aquest igualant gairebé el rècord provincial.

Els resultats, doncs, són a bastament satisfactoris. Això prova d'una manera franca, l'embranchada que paulatinament van donant els "Atletes Units" cap a la fi de llur somniades aspiracions esportives.

Tots els pobles haurien de sentir—com sent Torroella de Montgrí—un pregon amor per l'atletisme, per aquest esport noble i regenerador, que fortifica i dona alhora, noves orientacions i formes a l'esperit.

FIRA COMERCIAL DE GIRONA

a F I R A

del 28 d'octubre al 5 de novembre

1 9 3 2

Patrocinada per l'Ajuntament